

[Lysholm Christensen]

Så jeg skal indskrænke mig til at sige, at vi afviser Fremskridtspartiets forslag og vil afvente regeringens.

Behnke (FP):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til de ordførere, der har været positive over for vort forslag.

Forslaget har til formål at redde de lokale tv-stationer, som har disponeret i tiltro til, hvad der sker her i Folketinget, som det er blevet sagt tidligere i dag. Nu ved jeg godt, at vi ikke skal begynde at snakke finanslovdebat, men det var et af emnerne under forhandlingerne i december 1988, og på daværende tidspunkt kunne man fra regeringens side ikke forstå, at Fremskridtspartiet var interesseret i at få indført en såkaldt musefælde i den aftale, altså en klar og utvetydig beskrivelse af, hvad der skal ske, hvis regeringen mod forventning skulle løbe fra sit løfte. For som finansministeren og de andre ministre sagde: Et regeringsløfte bliver altid overholdt.

Allerede på daværende tidspunkt havde vi en lumsk mistanke om, at når vi kom til 1. marts 1989, ville vi få et klart og utvetydigt eksempel på, at regeringen løb fra et af sine løfter. Situationen var jo, som vi beskrev i vore bemærkninger i sommeren 1988, at regeringen ønskede at få en lovgivning igennem, som den ikke havde flertal for. Fremskridtspartiet indgår så i en række forhandlinger, dels med ministeren og dels med ordførerne for specielt Venstre og De Konservative. I den debat blev det faktisk foreslået, at reklamerne kunne indføres allerede fra 1. januar 1989, og hertil sagde ministeren, at der kunne opstå nogle tekniske problemer i forbindelse med julen og folketingsårets start osv. osv. Vi accepterede, at det blev 1. marts 1989, under den forudsætning, at så var det et ufravigeligt krav, og det er man så totalt og aldeles løbet fra. Så sent som i dag har man gjort alt, hvad man kan, for at bortforklare den ubehagelige situation, som regeringen har bragt sig selv i.

Den 9. januar 1989 skrev jeg til daværende kommunikationsminister H. P. Clausen og gjorde opmærksom på, at hvis vi ikke snart får et udspil fra regeringen, opfatter Fremskridtspartiet det som et forligsbrud. Vi har aldrig fået svar på det brev, og vi har ikke siden 24. juni 1988 fået én eneste kontakt fra regeringen med en forklaring på, hvorfor man ikke var i stand

til at overholde det forlig, der blev indgået dengang. Går vi tilbage til den 18. januar 1989, kunne man i Børsen læse følgende udtalelse fra den nuværende kommunikationsminister:

»I løbet af et par uger kommer jeg med et lovforslag om reklamer i lokal-tv«.

Et par uger i forhold til den 18. januar er ifølge min tidsregning den 2. februar, og nu har vi altså den 21. februar. Under et samråd den 25. januar 1989 i Folketingets Kulturudvalg siger ministeren, at der i god tid inden 1. marts vil foreligge et forslag, men vi har stadig væk ikke set forslaget, kun et notat, der er delt rundt. Jeg fristes til at citere fra Børsen den 18. januar 1989:

»Dette ubestridte løfte fra den tidligere kommunikationsminister, nuværende justitsminister H. P. Clausen, kan regeringen anstændigvis ikke løbe fra – og slet ikke med den begrundelse, at Svend Jakobsen tilfældigvis fik en stilling som direktør i Sparekasseforeningen, at Schlüter tilfældigvis ville af med Ninn-Hansen, og at han dermed tilfældigvis fik brug for Clausen på en ny ministerpost. Sådan kan dansk folkestyre ikke mishandle sin egen troværdighed.«

Det er vi fuldstændig enige i. Der har fra først til sidst siden den 24. juni 1988 været tale om ét langt tilbagemag for regeringen, man har overhovedet ikke ønsket at overholde det løfte, man havde givet Fremskridtspartiet. Konsekvensen af det – det være sagt som en bemærkning til hele regeringen – må være, at i alle fremtidige forlig, regeringen måtte ønske at indgå med Fremskridtspartiet, vil det blive krævet, at der bliver indbygget musefælder, for ellers har vi i dag til al tydelighed fået dokumenteret, hvordan man løber fra aftalerne.

Det skuffer mig en lille smule, at Socialdemokratiet ikke tilkendegiver så kraftigt i dag, som man har gjort i dagspressen, at man ønsker reklamer fra 1. marts 1989. Jeg ved godt, at Socialdemokratiet har nogle moralske skrupler, når man skal stemme for et forslag, der er fremsat af et andet parti – specielt hvis det parti er Fremskridtspartiet – men jeg synes ærlig talt, at Socialdemokratiet burde have holdt sig til alle de pressemeddelelser, man har udsendt siden den 24. juni 1988, og dermed have været parat til at medvirke til, at de lokale tv-stationer kan begynde at sende fra 1. marts 1989.

Til allersidst lidt om de lokale tv-stationer, for det er dem, det hele i virkeligheden drejer sig om. Vi synes, det er for dårligt, at vi er i den